

Najaarsconcert Concertkoor Baarn vergt veel van luisteraar

Soms blijft een concert nog dagen nazingen in je hoofd. Daar zullen luisteraars van het najaarsconcert van het Concertkoor Baarn op vrijdag 13 november 2009 vast ook wel last van hebben gehad. Wie kan het schitterende refrein 'Laudamus te, laudamus te, benedictimus te' uit het Gloria van Francis Poulenc uit z'n hoofd zetten?

En wie kan de stem van sopraan Ellen Schuring na een dag al vergeten zijn? Niemand toch? De sopraan, die al vaker te horen is geweest bij het Concertkoor, heeft zo'n geweldige stem dat het even duurde voordat het publiek in de afgeladen Nicolaaskerk applaudisseerde na de Nuits d'été van Berlioz. Haar optreden indrukwekkend noemen is een cliché. De afwisseling tussen zacht en krachtig, haar mimiek, de emoties van dit liefdeslied die ze toonde: mooier kan echt niet. Haar stem bleef helder en warm, niet scherp; ze moet op het hoogtepunt van haar zangcarrière zijn.

Trouwens, wat een ge-wel-di-ge muziek van Berlioz. Waarom is dit niet veel bekender? Waarom behoort zijn Nuits d'été niet tot de basisbagage van iedere muzikliefhebber? Ik denk dat meer luisteraars deze ervaring hebben gehad: wat is dit toch mooie muziek. Daar denk je nog het ouderwetse woord 'schoonheid' bij. Past ook bij de tekst, waarin een 'jonge schoonheid' wordt bezongen.

De muziek is in 1841 geschreven - aanvankelijk voor piano en stem, later maakte Berlioz er een orkestpartij van - bij een zestal gedichten van Theophile Gautier. De titel, Zomernachten, is een knipoog naar de Franse titel van William Shakespeares A Midsummer Night's Dream. Berlioz heeft trouwens vijftig liederen voor piano en stem geschreven! Misschien iets voor een volgend concert met Ellen Schuring....

Het Concertkoor Baarn zorgde dus andermaal voor een traktatie. Drie mooie, afwisselende muziekstukken, een topsopraan en een mooi, warm kamerorkest om naar te luisteren: Flehite Sinfonietta onder leiding van Alie Groen. Natuurlijk weer in de prachtige Nicolaaskerk waar de laatste noten zo mooi blijven hangen

alvorens langzaam weg te sterven.

Op het gehoor van de luisteraar werd deze avond een stevig beroep gedaan. Een tamtamslag (in het Dies Irae uit het Requiem van Cherubini), kopergeschal, close-harmonyachtige passages in Poulenc, driftige hakkende violen, sterke contrasten, ritmische wendingen, ongedachte akkoorden, halve noten stijgend en dalend, het was een ware Tour de France. De luisteraar werd meegesleept tussen bergen en dalen, over slingerende paadjes, en door zware klimmen en snelle afdalingen. Een musicoloog zou een zware avond hebben gehad als hij moest beschrijven wat er musicologisch gezien allemaal werd aangeboden op één avond. De stukken leken in de verste verte niet op elkaar.

Maar zeker voor wie de stukken niet of nauwelijks kende, was dat ook wel weer een aaneenschakeling van bijzondere verrassingen. Wat kan het Concertkoor toch putten uit een enorme hoeveelheid prachtige muziek. En ze durven het ook aan, de vele leden van het koor die er vaak al decennia zingen. Ik kan de moeilijkheidsgraad niet helemaal vergelijken met de grote bekende oratoria, maar ik geloof niet dat de stukken deze avond een makkie waren om in te studeren. Dirigent Thijs Kramer, die herstellend van een ziekte zich succesvol inspande om zijn niveau van weleer omhoog te houden, heeft zijn koor er weer klaar voor gestoomd.

Dat het pittige muziek was om te zingen, was ook wel te merken uit het feit dat de zangers vrijwel allemaal de hele avond behoorlijk in hun muziek verdiept leken. Er werd weinig gekeken naar dirigent Thijs Kramer. Dat leiddé niet tot grote missers, want de muziek zat er geheid in en in hun ooghoeken moeten ze Kramer ook wel hebben zien zwaaïen. Maar in de vlugge delen van het Requiem, waarbij het orkest Kramer op de voet volgde, kwam het koor toch meermalen achteraan sukkelen.

Het volume dat het grote koor, versterkt door leden van het vocaal ensemble Fioretto, opbracht was goed. Het gevaar is groot dat een koor verdwijnt achter de

muur van muziek van het orkest voor zich, maar dat was niet het geval. Lag zeker ook aan het orkest, dat zeer beheerst speelde. Het evenwicht tussen koor en orkest was dan ook prima. Een eervolle vermelding gaat naar de fagottist, die er in het begin van het Requiem zo mooi uitkwam samen met de celli.

Het Requiem in c van Cherubini was in zijn tijd trouwens ongekend populair. Beethoven was een warm bewonderaar van Cherubini en het Requiem werd dan ook op zijn uitvaartdienst gespeeld. Dat geldt ook voor het Gloria van Poulenc, dat pas in 1961 voor het eerst werd gespeeld. Leuk dat de doodgewone Baarnse en Soester luisteraars en degenen die van verder kwamen, zo dichtbij eens kennis kunnen maken met grote werken uit de muziekhistorie, die nog niet tot de standaard cultuurbagage van iedereen horen. Zo heeft het Concertkoor Baarn ook nog een cultureel-opvoedende taak!

Piet van Dijk

Baarnsche Courant 18-11-09